

VI. ÉVFOLYAM.

Megjelenik

minden vasárnap

ára 3 óra 1 frt 50 kr.

Az előfizetési pénz a

KIADÓ-HIVATALBA

városháztér 6. sz.

alá küldendő.

Pest, január 21.

1872.

4. szám.

~~GYÖTTÖRTEK~~

öt előfizető után

tisztelet-példány jár.

Egyes példány ára helyben: 10 kr.

Szerkesztői iroda:

VÁROSHÁZTÉR 6. SZ,

ide küldendő mindenféle ké-
irat, mely „Ludas Matyi“-nak
van szánya.

Az utolsó pont.

Hogyha egyszer kiveszik az
Alapot;
Kis rázkódás is eldönti
A lakot, —
Vihar, szélvész miatt támad
Rajta lik,
Mig nem végre megrogygyanván
Leomlik!

Ha az asszony viseli a
Kalapot:
Békétlenség, zaj tölti be
A lakot,
Ha od' adja a gazda a
Hatalmát,
Ne csudálja, ha más szedi
Az almát!

Igy jártunk mi s járunk hatva n-
Hét óta,
No! hisz virágzik is gyöngyen
A kvóta;
A sok osztrák lim-lom lett már
Nemzeti!
Szegény hazánk a harácsot
Fizeti!

Rosz emberek elvették az
Alapot,
Osztrák mamzelnek adák a
Kalapot!
Biz azóta évről évre
Sok a lik,
Foltozgatják, — állna is, de
Csak alig!

Hol a horvát, hol a cseh tesz
Ellene,
Nagyon biz a lengyelnek se
Kellene!
S hogy od' adták nemzetünknek
Hatalmát:
Osztrák mamzel szedi is ám
Az almát!

A sok bécsi pátenstörvény
Leve itt,
Behozták az akcizt, stempli
Levelit!
Szegény ember! ha van egy kis
Panaszod, . . .
Jobb ha szádát stemplivel be
Ragasztod!

A vármegyét öt évig le
Gyöttörték!
Mig nem multkor nyakát végkép
Kitörték, —
Kinevezett biráké az
Igazság . . .
Penziót húz az árulás . .
A gabság!

A mit Bécsből ránk nyomtanak
Egykoron,
Alkotmányos törvénynyé lett
Egy soron!
A mit kívánt osztrák mamzel
Meg leve.
Övé a hus, miénk csak a
Hig leve.

Csak egy volt még a sok gyűlölt
Izéből . . .
Mit a magyar ustált mindig
Szívéből:
A melyiket nem iktatták
Törvénybe . . .
Habár mélyen bemásztak az
Örvénybe!

Mégyarok

Ki fellépett képviselő-
Jelöltül . .
Ez volt neki páripája
Melyre ült :
Nem kell trafik! minden jelölt
Igy kiált:
Szűz dohánynyal tölthetjük meg
A pipát!

Böles kormányunk jól tudá, hogy
Gyűlölik,
Nem nyugosznak míg végkép el
Nem ölik,
Évről-évre tartá fen hát s
Csak ingott,
S nem iktatá törvénybe a
Trafikot!

Most azonban Kérge Pali
Kírukkolt,
Nagy vajadás után végre
Kidrukkolt . . .
Trafik törvényjavaslatot
Izibe . .
Belenyomván a hongyülés
Kezibe.

Talpra esett! ki termeszt a
Kormánynak
Tizenkét fontot megtarthat
Magának;
Fontonkint csak 20 krajczár
Az ára.
Ezt kiméri a fináncz a
Gazdára

Busás tehát érette a
Fizetség . .
Csak te örülj füstös cigány
Nemzetség!
Mi fizetjük a trafikért
Az adót . .
Te ingyen nyomod fogadra
A b a g ó t

Vig Ferke.

Szabadkai krónika.

Introductio.

Matyi bácsi! Nagyon sokáig törtem fejemet azon, hogy ki volna a legérdemesebb ember, a kit krónikánk élére állítsunk. — És rájöttem . . .! Ki is volna más, mint a Herr von Miska bácsi . . . Schwieger-vaterja az Obergespannak, taticája a mämikának, és „omnibusza“ a deákpárti mamelukoknak. — Én azt hallottam, hogy a soroksári omnibusz is olyan, hogy egyik oldala sem jó; mégis ráfér minden kofa; minden kereke rossz; mégis fölvesz minden moslékot. — No de én semmitsem tudok; mert mi mőzsés-hitűek csak azt tudjuk, a mit más ember nem tud; a mit pedig minden ember tud, azt mi nem tudjuk. Én azt sem tudom, a mi a Miska bácsival történt a népgyűlésen, hanem tudja az én „Vidi“ stenografom. — Punctum! . . .

Körpelesz,
publicist.

I.

Miska bácsi a szombati népgyűlésen.

(Január 13.)

Nagyérdemű gyülekezet! Fogadják a haza nevében köszönetemet, hogy ily szép számmal összejöttök (egyhang a sarokból: hiszen csak 6-an vagyunk) . . . Hallja . . . maga engemet ne confundáljon az én ovatiómban, mert az ember könnyen elvesztheti a filumot; látszik, hogy maga ott a sarokban nem igazi deákpárti; mert különben tudná ama deák közmondást: tres faciunt collegium, vagyis a hol 3 jobboldali van: ott párt is van, és ha mi 6-an vagyunk: úgy dufla párt vagyunk . . .

Tudják-e polgártársak! hogy a balpárt nem akarja megszavazni ennek a kormánynak a költségvetést; (éljen!) sem a közösüyes katonát (éljen!) — Hát akkor kérdem: honnan fogják fizetni a főispánokat? . . . akkor muszájn az én főispáni vőmnek is a már megszavazott 1000 forinton felül még egy ezrest megszavazni a város kontójára, és egy zsinóros pandur helyett kettőt adni annál is inkább, miután Zombor városra csak 5 garast, mond: „öt garast“ szavazott meg ő méltóságának. — Hallatlan gorombaság! — Aztán, ha közösüyes katonaságunk nem lesz: hogyan fogunk Szent-Tamás ellen menni? mert ott már háboru van, amint tudják kelmetek a mi hiteles „Értesítésünk-ből“ (?) — De nem is esuda, hogy ez így van, miután a balpárt sehogy sem akarja magát „megjobbítani;“ pedig minő szép volna tovább is úgy békében . . . minden ellenvetés nélkül „gazdálkodni,“ mint eddig tettük . . . A többit majd holnap folytatni fogjuk.

Vidi,
stenograf.

II.

A vasárnapi közgyűlés a Miska bácsin.

(Január 14.)

Nagyérdemű jobbpártiak! Tehát összejöttünk, hogy megválaszszuk a jobbpárti városi képviselő jelölteket (egyhangu fölkiáltás: mi balpártiakat akarunk!*) . . . Ez árulás . . . kijátszás . . . elvesztünk . . . mind föladdak benneteket Rádaynak! (Miska bácsi kétségbeesetten haza fut, és elpanaszolja a mämikának, hogy az 5-ik körben háboru ütött ki, és az ő pensiója veszélyben forog!)

Mőzsi,
photograf.

*) Eljenek a derék szabadkaiak

Helyreigazításul.

Tisztelt Ludas Matyi ur!

Általunk nagyra becsült lapjának idei 2-dik száma 15-ik lapoldalán, tőlünk egy Nagyméltóságú gróf Lónyay Menyhért urhoz. mint kegyes pátronusunkhoz intézett — ujesztendei könyörgő levelet sziveskedett közleni, melynek utolsó előtti sorában, bizonyosan a szedő gondatlansága miatt, egy lényeges szóhiba csuszott be.

Kérjük azért az ott található czondrább szót czemen dé b b r e igazítani.

Kitünő tisztelettel
Borsszem Jankó.
Hirdongó Józsi.

A helység kalapácsa

Petőftől.

Hősköltemény 4 énekben.

Második ének.

(Folytatás.)

Miután a vitéz Csepü Palkó
Az orra alatti nyiláshoz
Emelte a kancsót.
És miután mértékletesen
Egyet kortyanta belőle:
(Körülbelül annyit,
A mennyivel öt vagy hat ürgét
Lehetne kicsalni lyukának
Mélységeiből.)
Annakután a
Fölnéze az ég tájéka felé —
A kemenezetetőre,
S ilyféle szavakkal
Terhelte meg a levegőnek
Könnyü szekerét,
Hogy szállitná azokat
A derék hangászi fülekbe:

„Húzd rá Peti,
A fűzfán fűtyölödöt is,
A ki megáldott!”

S Peti nem késett,
A háromság más ketteje sem.
Czimbalom és hegedü és bőgő
Hangot adott
Jaj de mi hangok ezek! —
Ezeknek hallatta visszaidézi
Tündérhatalommal
Emlékezetembe
Éltem legszebb idejét,
A gyermek-időt.
Látom, mint játsztam öcsémmel
S kis házi kutyánkkal,

Aztán a kutyát elvette öcsém,
En meg nem akartam odadni,
S így hajba kapánk.
Mi jött ki belőle?

Az jött ki belőle,
Hogy a zajra apánk kirohan,
Nálunk terem, és mindkettőnket
Jól megnadrágol.
Azalatt a kutyát mi elejtők,
S rá hágtunk farka hegyére,
Mikor e perczen mindhárman
Összevisitánk:
Ez összevisitás
Alig lehetett szebb,
Mint a Peti és két társa zenéje.

És lett a zenére
A szemérmes Erzsök
Teremében nagy vigalom;
Mindennek előtte
Összetűtötte bokáját
Vitéz Csepü Palkó,

A tiszteletes két pej csikájának
Jó kedvü abrakolója.
Követé e csáborejü példát
A többi legénység,
Béhurezolva szeliden
Egy pár fűrge leányzót,
Kik eddig az ablakon által
Kukuesáltak kandi szemekkel,

S kiknek már viszkete talpok
 A táncznak vágya miatt,
 Hallván a mennyei báju zenét.
 S koválygani kezdtek
 Mindnyájan a táncz gyönyörében,
 Mint a ki nadragulyával
 Fűszerezte ebédjét.
 A lábak dobogása pedig
 Rendes vala,
 Mint ama zaj, mit
 Néha a tiszteletes hall,
 Mikor ül a biblia mellett,
 S olvassa nagy elmerüléssel;
 És a mely zajra imigyen
 Teszi megjegyzését
 Jámbor szívvel:
 „Oh az a Palkó
 Istentelen ember!
 Megint nyaggatja esikőimat,
 A szegény párakat,
 Korbácsa csapásaival “

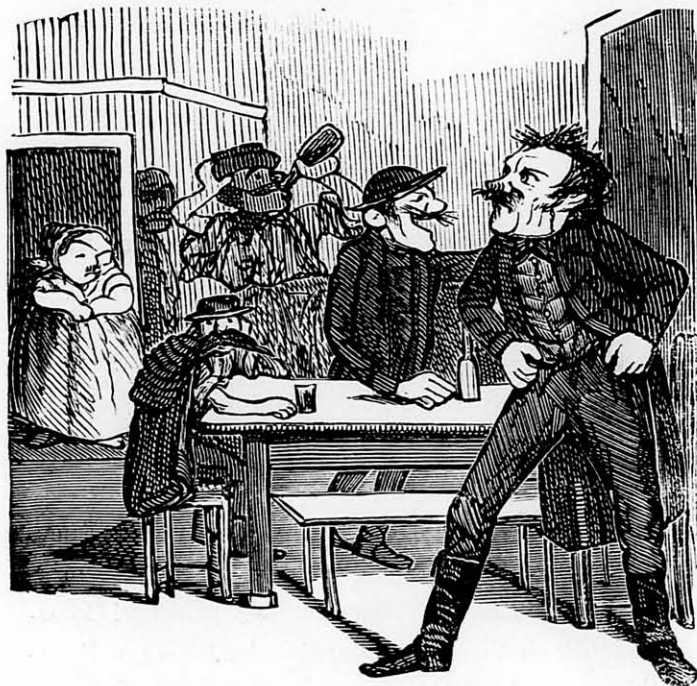
Mig ily események
 Gazdagíták a világ történeteit
 A kocsmaterem közepén:
 Szélről a béke barátja,
 Bagarja, s Harangláb,
 A fondor lelkületű egyházi,
 Ültének, ittanak egyre. —
 A helybeli lágyszivű kántor
 Még mindig pislogatott
 A szemérmes Erzsóok
 Ötvenöt éves bájaira.
 Arczúlatá lelki tusának
 Volt tükörözője.
 Látszék, hogy valamit
 Akar és nem akar,
 Vagy inkább, hogy valamit
 Merne, ha merne.
 Mikoron meglátta Harangláb,
 A fondor lelkületű egyházi,
 Hogy a lágyszivű kántor
 Se' széna se' szalma:
 Hozzája vonult,
 S ily szókat látá helyesnek
 Intézni a késedezőhöz,
 Bátorításnak okaért,
 Hangtalan hangon,
 Mint a sugólyuk
 Lakói beszélnek a színpadokon,
 Holott nők s férfiak által
 Szomorú- és vigjátékok adatnak,
 S közbe bohózatok és operák
 A közönségnek gyönyörére:

„Oh kántor uram!
 Hát elmegy a nap,
 Megjön az alkony,
 Utána az éj,
 Elúlnak a esirkek
 És ludak és verebek,
 Mielőtt ügyesen szótt
 Tervünknek drága gyümölcse megérik? —

Gondolja meg azt komolyan
 És nem csak ugy átabotába,
 Hogy századok adnak
 Tervkivitelle
 Egy ilyen pillanatot.
 Az ilyen pillanatokkal
 Fukaran kell bánni tehát
 Az előre tekintő
 Emberi léleknek,
 Valamint fukaran bänik
 Beszédeivel
 Biró uram,
 A böles aggastyán. —
 Előre tehát,
 Hogy az alkalom el ne sikoljék,
 Mint elsiklik néha a hal
 A halásznak körme közül,
 Ha ügyetlen kézzel
 Kap utána az ostoba filkó. —
 Rajta azért,
 Oh kántor uram!
 Most vagy sohasem. —
 Mért engedni helyet kebelében
 A félelem érzetének?
 Hiszen részt vett a győri csatában.“

Ekképen szóla Harangláb,
A fondor lelkületű egyházi,
A helybeli lágyszívű kántor
Egyebet nem válaszola,
Mint a mi következik:

„Oh te tudója szívem titkának:
Igaz egy betűig
Tartalma beszéddnek,
Mint igaz a szent-írás . . .
Bölcsen tudom azt.
De a mint van okom
Nem hordani többé
A titkolt szerelemnek
Életelő fájdalmát:
Szintugy van okom,
Elfojtani lelkem
Mélységes mélyében e titkot.
Ha ez emberek itten
Észre találnák venni?
Avvagy ha pofon vág
A szemérmes Erzsók
E szörnyű merényért?
Hát feleségem,
Az amazontermészetű Márta?
O én a legboldogtalanabb
Valamennyi teremtmény közt,
Mely látta a nap karimáját,
A sugarakban uszót.
Ha fellegetes ég
Vagy éjszaka nem volt!
Olyan az én lelkem,
Mint a Duna legközepében
A szélvészhányta dereglye,

Vagy mint a dióhéj,
Mit a gyerekek
Pocsolyába vetének —
Hánykodik erre, amarra
De bátorság! a ki nem mer, nem nyer.
Oh szólj erre Harangláb!
Mondd meg nekem: ugy van-e vagy sem? . . .
Akként áldja meg isten
Életedet s unokáidat is,
A mily őszinte leszen
E kérdésemre a válasz,
A melyet adandasz!
S őszintén szóla Harangláb,
Mondván: „Ugy van, kántor uram!”
„No, ha ugy van: hát neki vágok!”
S ezzel a helybeli lágyszívű kántor
Fölemelte s letette a kancsót;
Csak hogy mikoron fölemelte
Csordultig vala az, —
És a midőn letevé,
Üres vala az,
Valamint üresek zsebeim
Most, mikor ezt éneklek
Nagy lelkesedéssel
Költői dühömben.
Annakut ina a lágyszívű kántor
Egyet rántott a lajblija szélén,
S kétségbeesett elszántsággal,
Mint a ki hidegfürdőt
Éltében először használ,

Oda rontott
A szemérmes Erzsókhoz.
(Vége a második éneknek.)

Eredeti levelek.

Nagy aláztságú kesenő levél nemzeti nagycsásos miltóságos Kerge Palkó urasághoz, mint a finánc tekintetes uraságoknak fűfü vájdájához.

Nemzeti nagycsásos fűfináncz atya ur!

Itt bagózsztatván és bográcsokat foltozogatván a falu vígín a sátor alatt, mely bizony ebben a juhász bundához illő időben, nagyon sellős, feleségeink a mint meggyűttek a faluból besíllik ám, hogy a tekintetes nutárius ur elolvasta nemzeti nagyurunk parancsolatját, mely szerint ezután a trafikdohány izz csak olyan tervény lett, mint a folyamodás billeg, meg hogy azs a devla rugódozsza meg hogy is hívják csak no . . . ? azs azs adó, a mit azsirt fizetnek a gazduramák, a mit megesnek vagy elfogyastanak.

Márminekutána ezst asszonyok nagyon erősítették, hogy igazsán halották nótárius uramtól, hát csak megiratjuk ezen alázatos kesenő levelünket a nagycsásos nemzeti urunkhoz, a miért minket a szabad bagózsás privilégiumában mind esz ideig meghagyni kegyeskedett, és eszutánra is abban megerősít, valamint, hogy azs legeslegujabb adó tervények értelmében a mi nemzetségeinknek azs elesett marhák libák, tyukok, malacsok elfogyasztásáért nem kellett és eszutánra sem kell adót fizetni. Melyek után nagy aláztsággal maradunk mindenitt a falu vígén.

Nemzeti fűfüfináncz atyaságának

kenyergő segény szolgálói:
Burkó Marezi. Csalabde Csicsá.
Csomó Jóska. Jóka Csanya.
Bicsi Jancsi. Pini Minka.
Kukherda Palkó. Susor Matyi
és Juhgége Bandi,

a dunántúli vármegyékben sátorozzó csigány nemzetségek vívülis vajdáí.

Az álom

A rigmus írásnak neki ültem szépen, —
 Rágesáalom a tollat rettenetesképen;
 De bizony sehogy se foly rendén a nóta,
 Gyenge a katona a Pegazus lóra.

Ejnye — hogy a kőben történik ez nálom?
 Csak alig botlom meg pár kadenciában.
 Pedig hát a fejem ma is az a régi —
 P a c z o l a i urral nem cseréltem még ki.

Ugy, igaz! sejtem már dolgomban mi aggat
 S mért oly sötét agyam miként a vak ablak?
 Hát a mit nem szoktam — elaludtam mélyen,
 S R i m a n ó c z i urral álmodtam az éjjel.

S z i t t y a.

Levelezési lap.

Keckeméti Aurél urnak, a „Magyar Politika“ szerkesztőjének.

Ön Deák-párti lapra hirdetett előfizetést? Hát ön most meg már nem Sennyei, hanem Deák-párti? Ugyan ki a menkü erszényére megy az a „Magyar Politika“?

Deák Ferencz.

„L u d a s M a t y i“ bőviben lévén a képtárgyaknak, kollegiálitásból meg engedi a „M a t y i D e á k“-nak, hogy lerajzoltassa azt a jelenetet, midőn Besze Jánost dögönyözik a Sátor-Alja-Ujhelyi választásnál.

A textussal is szolgál, ha a „Matyas Deák“ elérte a viccezet.

A kép alá irandó lenne:

Nyájas és szép olvasók, paphúgok és szakácsnék, kérditek ki ez ember? Ugye bár elsem hiszitek ha megmondom. Ez a jó madár Magyarország pénzügyi főtörvényszékének elnöke szent Lónyai és boldogságos Kerge Pali áldott kegyelműkből.

Dicsértessék az infallibilis 67-ki alkotmány mindörökké. Ámen.

Nyilatkozat.

Kenessey Kálmán közgazdasági miniszteri osztálytanácsos urnak zokon esvén ezen négy sor vers:

„Elgazdálkodád mindenedet,
 S most az országnak gazdálkods,
 Szegény ország! melynek nyakára
 A miniszter ily gazdát hoz!!

Ezennel kijelentjük, hogy a személyben csere történt, mert mi azt hittük, hogy az osztálytanácsos ur az a Kenessey Kálmán, aki oly praktikus és szakértő gazda volt, hogy a burgundi káposzta magról sárga repezét, a chító ananász dinnyemagról pedig disznótököt természetett.

Értesünkre esvén azonban, hogy az osztálytanácsos urnak a pesti takarékpénztárban is szép tőkésékéje van, szívesen ismerjük el, hogy jó gazda, és az a vers nem neki szól.

Ludas Matyi.

Legujabb jóslat

Pál fordulása napjára.

A Pál fordulása, nagy nevezetes nap,
Kivált az előtt, ki jövendölésen kap.
„Pál napja ha tiszta, jelent nagy bőséget!
Ha szeles, hoz foldre rabló ellenséget;
Ha ködös pediglen, halált, veszettséget;
Ha havas és esős, kenyérben szűkséget“
Igy a vén idő jós. S „Ha Pál fordul köddel“
Kurtábban azt mondja: „Ember elvész döggel.“
Ily nagy nevezetes jövendölő napon,
Én is elmondom hát, az én új jóslatom.

Az igazság napja, ha felragyog e nap,
A jog bilinesekbe verve, nem léssen rab,
Hazánk önállása és függetlensége
Fel virul, és nem lesz ez tán ellensége,
Honunk boldogítja a 48-as elv,
Szabadságról ha zeng a költő s minden nyelv:
Bőségünk lesz ekkor, nem az eb-adóban
Nem is csak a leány-, de más eladóban,
S én azt jövendölöm; akár ki meglássa
Jobb jövőt hoz ekkor, a Pál fordulása.

Ha nem vezet senkit, soha a szelesség,
Ha jól megfontolja: ki barát s ellenség,
Hogy ha el nem esábit egy egy elvetett kőz,
Ki javunk akarja, a szívünk ahhoz vonz:
— Mert az ebnek kőzöt gyakran azok vetnek,
A kik a ház ura ellen leselkednek,
S míg az eb rágesálja a dobott falatot,
Addig kirabolják urát és a lakot.
Értsük meg ezt, s nem lesz ellenség dulása. —
Jobb jövőt hoz ekkor a Pál fordulása.

Ne legyen boritva senki esze köddel,
Hogy ne ijeszthessék, mumussal, ördöggel.
Ne rettegjen senki, háborútól, hareztl,
Inkább irtózzék a rá vetett sok sarcztól.
Ki ködben botorkál s mindentől megijed,
A muszka mumussal ijesztik az ijét.
Pedig a kik gyávák, mind az olyanokat
Ott hagyja isten, mint Pál az oláhokat.
A multakból legyen kiki okulása,
Jobb jövőt hoz ekkor a Pál fordulása.

Virágot nem nevel a télnek hidege,
Nem is kereshetünk, ha fekszünk „idebe“,
S ha szemünkben csupán a bánat könnye ül,
Bizony a sült galamb szájunkba nem repül.
Ne légy azért hideg, sem pedig lágy meleg.
A mint isten tudnod adta, mindent tégy meg.
Ugy segít az isten, ha mi is akarunk,
Ha munkában fárad, mind eszünk mind karunk;
Csak így lesz meg honunk szép felvirulása,
Jobb jövőt hoz ekkor a Pál fordulása. —

Egy 77 éves és 13 hetes jóstól
kicsalta

Kotnyeles.

Recept

a képviselői jelöltnek zicher
megválasztatására.

Végy elő egy egy kerületi szolgabíró s azt
tétesd bizottmányi taggá.

Szaporítsd a bizottmányi tagok számát az
apróbb hivatalokra aspirálókkal.

Keverd össze a minden rendű és rangu poli-
tikai szereplésre ajánlkozókat a fentebbiekkel.

E háromféle mixtura felkavarására tétesd
magadat bizottmányi elnökül, s mint képviselő
fogsz kiagratni. Ad formam pestiensem.

Dr. L u d a s M a t y i.

Dunaföldvári képek.

Boldog vagy, o Dunaföldvár!

Bár mit mondnak ellened:

Három orvos, hét prókátor

És hét pap tanyáz benned.

Kit az doctor mennyországba

El nem küld egymásután,

Azt az ügyvéd sok porével

Átsegíti szaporán;

És az isten szent szolgája

Temetésre mindig vár:

Bármif mondnak ellenséged

Irigylendő vagy, Földvár!

Magyar politika.

